

Arrest

nr. 221 123 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A. LAHLALI en S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 207 832 van 17 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ZAMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 21 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

1.3. Op 20 mei 2018 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens poging tot doodslag.

1.4. Op 25 juli 2018 wordt de verzoekende partij vrijgelaten door onderzoeksrechter V.W. mits de betaling van een borgsom van 1000 euro en onder volgende voorwaarden:

- onverwijld haar telefoonnummer overmaken, waarop zij te bereiken is, aan het kabinet van de onderzoeksrechter;
- een absoluut verbod enig voertuig te besturen;
- ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging;
- loyaal haar medewerking verlenen aan het gerechtelijk onderzoek.

1.5. Op 26 juli 2018 vindt er een telefoongesprek plaats met onderzoeksrechter V.W. van Gent, waar laatstgenoemde te kennen gaf dat de verzoekende partij in het land zou moeten blijven met het oog op een reconstructie en voor het verdere verloop van het onderzoek, ongeacht haar illegale verblijfssituatie, dat de reconstructie zal doorgaan zodra de politie de capaciteit heeft om deze te organiseren.

1.6. Op 30 juli 2018 wordt door het parket de opdracht gegeven de verzoekende partij in vrijheid te stellen.

1.7. Op 30 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

ALIAS: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij hét grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

0 1°d wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20.05.2018 op verdenking van poging tot doodslag, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit de beschikking van de raadkamer kunnen we afleiden dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan poging doodslag, door een zeer hoge snelheid in de richting van een politieagent te rijden. Het recidivegevaar is manifest nu de feiten - zo bewezen - uiting geven van een gevaarlijke persoonlijkheid waarbij geen enkel respect wordt betuigd voor de fysieke en psychische integriteit van derden, in het bijzonder naar de politiediensten toe, die een einde willen stellen aan de uiterst gevaarlijke rijstijl van de betrokkene, die niet eens over een rijbewijs beschikt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

0 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

Een bevel om het grondgebied te verlaten met een Inreisverbod van 3 jaar werd aan de betrokkene betekend op 21.01.2018.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

0 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of Internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 24.04.2016, 21.01.2018 en op 10.05.2018 werd een bevel tot het grondgebied te verlaten betekend aan de betrokkene. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort

Een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar werd aan de betrokkene betekend op 21.01.2018.

0 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20.05.2018 op verdenking van poging tot doodslag» feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit de beschikking van de raadkamer kunnen we afleiden dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan poging doodslag, door een zeer hoge snelheid in de richting van een politieagent te rijden. Het recidive gevaar is manifest nu de feiten - zo bewezen - uiting geven van een gevaarlijke persoonlijkheid waarbij geen enkel respect wordt betuigd voor de fysieke en psychische integriteit van derden, in het bijzonder naar de politiediensten toch die een einde willen stellen aan de uiterst gevaarlijke rijstijl van de betrokkene, die niet eens over een rijbewijs beschikt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13:

In de vragenlijsten hoorrecht ingevuld op 19.05.2013 en 1106,2018 heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België, maar hij zou hier geen minderjarige kinderen hebben. Hij verklaarde tevens dat hij een relatie op het Belgische grondgebied had, maar dat deze relatie ondertussen werd stopgezet. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Utouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt

echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van die familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd, Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Over zijn medische toestand heeft de betrokkene tegenstrijdige verklaringen afgelegd, in de hoorrecht dd.19.05.2018 heeft hij verklaard geen ziektes te hebben, terwijl hij in de vragenlijst dd. 11.06.2018 verklaard problemen te hebben met zijn ogen. In ieder geval bewijst hij zijn verklaringen niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Hiervoor wordt hij ook niet behandeld in de gevangenis. In de vragenlijst van 11.06.2018 heeft de betrokkene ook verklaard dat hij asiel wil vragen, maar dat hij die optie eerst wou bespreken met zijn advocaat. We kunnen vaststellen dat de betrokkene tot nu toe geen asiel heeft gevraagd. Aangezien hij tot op heden geen aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend, lijkt er geen sprake te zijn van een gegronde vrees in zijn land van herkomst. Verder heeft hij niets vermeld dat een schending van art. 3 EVRM zou kunnen betekenen. Uit zijn administratief dossier blijkt ook niet dat een eventuele terugkeer naar zijn herkomstland een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13, alsook de artikelen 3 en 8 EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7T tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar ergste middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 20.05.2018 op verdenking van poging tot doodslag, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit de beschikking van de raadkamer kunnen we afleiden dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan poging doodslag, door een zeer hoge snelheid in de richting van een politieagent te rijden. Het recidivegevaar is manifest nu de feiten - zo bewezen - uiting geven van een gevaarlijke persoonlijkheid waarbij geen enkel respect wordt betuigd voor de fysieke en psychische integriteit van derden, in het bijzonder naar de politiediensten toe, die een einde willen stellen aan de uiterst gevaarlijke rijstijl van de betrokkene, die niet eens over een rijbewijs beschikt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Op 24.04.2016, 21.01.2018 en op 10.05.2018 werd een bevel tot het grondgebied te verlaten betekend aan de betrokkene. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar werd aan de betrokkene betekend op 21.01.2018.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Op 24.04.2016, 21.01.2018 en op 10.05.2018 werd een bevel tot het grondgebied te verlaten betekend aan de betrokkene. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven noch opgeschort werd. Een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar werd aan de betrokkene betekend op 21.01.2018.

In de vragenlijst van 11.06.2018 heeft de betrokkene ook verklaard dat hij asiel wil vragen, maar dat hij die optie eerst wou bespreken met zijn advocaat. We kunnen vaststellen dat de betrokkene tot nu toe geen asiel heeft gevraagd. Aangezien hij tot op heden geen aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend, lijkt er geen sprake te zijn van een gegronde vrees in zijn land van herkomst. Verder heeft hij niets vermeld dat een schending van art. 3 EVRM zou kunnen betekenen. Uit zijn administratief dossier blijkt ook met dat een eventuele terugkeer naar zijn herkomstland een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgestoten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Op 24.04.2016, 21.01.2018 en op 10.05.2018 werd een bevel tot het grondgebied te verlaten betekend aan de betrokkene. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar werd aan de betrokkene betekend op 21.01.2018.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.8. Op 31 juli 2018 vindt een telefoongesprek plaats met de procureur van het parket van Gent waarbij het parket op de hoogte werd gebracht van de stand van zaken en waaruit blijkt dat de genoemde procureur de procureur van wacht is en het dossier niet kent, dat gezien de verwerende partij de verzoekende partij kan weerhouden in een gesloten centrum, zij momenteel geen bezwaren heeft, dat, indien er bezwaren zijn, zij deze later zal meedelen.

1.9. Op 2 augustus 2018 stuurt mevrouw L.V.d.V., substituut bij het parket van de Procureur des Konings, Gent, de verwerende partij een advies inzake de verzoekende partij waarbij wordt gesteld dat het openbaar ministerie een negatief advies verleent over de voorgehouden verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

2.3. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 30 juli 2018, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Zij beroept zich voorts op de miskennis van de kracht van gewijsde van de beschikking van de onderzoeksrechter, van de artikelen 16, 25, 35 en 37 van de Voorlopige Hechteniswet, van de regels en ratio van het strafrecht, van de rechten van verdediging in strafzaken en van het vermoeden van onschuld.

De verzoekende partij betoogt in haar synthesesmemorie onder meer wat volgt:

“Het komt niet aan de uitvoerende macht toe de uitvoering van beslissingen van de rechterlijke macht onmogelijk te maken, wel integendeel.

Ook op andere wijze worden de regels en ratio van het strafrecht miskend door de bestreden beslissing. Het strafrecht strekt namelijk tot de veroordeling van de persoon die door het vonnisgerecht schuldig wordt bevonden aan de hem tenlastegelegde feiten. Door verzoeker te repatriëren naar Marokko, zal verwerende partij het de rechterlijke macht onmogelijk maken zulks te effectueren, minstens door de tenuitvoerlegging daarvan te hypothekeren. De bestreden beslissing stelt nochtans:

“Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”

Echter kan de gemachtigde bezwaarlijk beweren dat verzoeker praktisch nog kan 'ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging' en 'loyaal zijn medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek' (zijnde twee van de vier opgelegde voorwaarden) wanneer hij wordt gerepatrieerd. Anders oordelen is kortzichtig en gevolg van een totaal foutieve inschatting van de haalbaarheid daarvan, nog daargelaten het kostenplaatje voor de Belgische overheid. Verweerder verhindert zo een effectief justitieel optreden en zou bovendien een miskennis doen ontstaan van de rechten van verdediging in strafzaken die aan verzoeker toekomen.

Nochtans blijkt uit de feitelijke gegevens waarvan de verwerende partij kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing dat "op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek". Zulks blijkt expliciet uit het arrest van Uw raad (RvV 17 augustus 2018, nr. 207.832, punt 3.2.5; stuk 9).

Uw raad oordeelde voorts expliciet dat de motivering van de bestreden beslissing die stelt dat het "Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier (...) voor betrokkene [echter] mogelijk [is] om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België", niet afdoende is in het licht van de door de onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden (RvV 17 augustus 2018, nr. 207.832, punt 3.2.6; stuk 9). Uw arrest vervolgt terecht:

"Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht niet op welke wijze de verzoekende partij na tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing - gelet op het feit dat op het eerste zicht de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek - praktisch kan ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek. Gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op het inreisverbod dat op 21 januari 2018 ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen en waarnaar de ven/verende partij ook verwijst in de bestreden beslissing, is de louter theoretische vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij voorzien van de nodige identiteitsstukken kan terugkeren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, op het eerste zicht niet afdoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen."

Met de stelling "Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België" geeft verwerende partij overigens expliciet aan dat een terugkeer in het belang van het gerechtelijk onderzoek en het verdere procesverloop slechts een mogelijkheid is en dat verzoeker hierover geen zekerheid heeft. Hetzelfde geldt voor het soelaas dat een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen bieden: ook dat is slechts een mogelijkheid en absoluut geen zekerheid.

Dat in de beschikking tot invrijheidstelling aan verzoeker geen verbod werd opgelegd het grondgebied te verlaten, dan ook geenszins kan worden beschouwd als een fiat voor repatriëring naar Marokko. De beschikking stelt immers wel dat verzoeker moet ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal zijn medewerking verlenen aan het gerechtelijk onderzoek, wat praktisch weinig haalbaar zou zijn vanuit Marokko. Dat verwerende partij voorts zelf expliciet aangeeft dat de onderzoeksrechter d.d. 26 juli 2018 telefonisch bevestigde dat verzoeker in het land moet blijven.

Waar verwerende partij stelt dat "[duidelijk] blijkt [...] dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn recht op eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen daar dit hem niet ontzegd werd vanuit het gesloten centrum en hij anderzijds inmiddels in vrijheid werd gesteld", erkent zij bovendien a contrario impliciet dat de handhaving van de bestreden beslissing het recht van verzoeker op een eerlijk proces zal schaden.

Verwerende partij maakt het met de bestreden beslissing voor verzoeker verder onmogelijk de voorwaarden opgelegd in de beschikking van de onderzoeksrechter na te leven. Verweerder verhindert zo onder meer dat verzoeker zijn borgsom zou kunnen terugkrijgen gezien hij wegens repatriëring niet langer bij alle proceshandelingen, alsook ter tenuitvoerlegging van het vonnis, zal kunnen verschijnen (overeenkomstig artikel 35, § 4, vierde lid voorlopige hechteniswet). Dat verzoeker aldus hoe dan ook een nadeel zou lijden, bij ontstentenis van garantie dat hij zou kunnen terugkeren naar België.

Verwerende partij citeert in haar nota uit een arrest van Uw raad d.d. 18 juli 2017 (nr. 189.839). In tegenstelling tot het dossier dat in dat arrest werd behandeld, maakt verzoeker het in casu wel concreet aannemelijk dat hij zich door toedoen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet aan de voorwaarden uit de beschikking van de onderzoeksrechter zal kunnen houden. Immers zijn die voorwaarden onder meer dat verzoeker moet ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal zijn medewerking moet verlenen aan het gerechtelijk onderzoek. Hoewel nog niet van verzoeker werd gevorderd dat hij bij een proceshandeling verschijnt, kan verweerder in casu niet heen om de uitdrukkelijke kennisgevingen van zowel onderzoeksrechter als parket dat nog verder onderzoek, zoals bijvoorbeeld een reconstructie, vereist zou kunnen zijn.

Waar de Staatssecretaris openbaar stelt dat de toepassing van de verblijfswetgeving niet moet onderdoen voor de toepassing van het strafrecht, dient erop gewezen dat de instandhouding van de bestreden beslissing wel het omgekeerde zou teweegbrengen. Waar de gemachtigde stelt dat het strafrecht niet primeert op het verblijfsrecht en hij aldus meent dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet kan worden geschorst, de bestreden beslissing noch kan worden vernietigd, laat de gemachtigde het verblijfsrecht onterecht primeren op het strafrecht. De niet-schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, de niet-vernietiging ervan, ergo de repatriëring van verzoeker, zou het strafrechtelijk optreden immers compleet hypothekeren. Van een daadwerkelijk strafrechtelijk optreden zou onmogelijk nog sprake kunnen zijn. Enkel de verblijfskwestie zou aldus worden beantwoord. De vernietiging van de bestreden beslissing zou het strafrechtelijk optreden daarentegen zijn beloop laten gaan. Nadien verkeert de Staatssecretaris opnieuw in de mogelijkheid een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker, die datkeer geen miskenning zal uitmaken van de kracht van gewijsde van de beschikking van de onderzoeksrechter, van de artikelen van de voorlopige hechteniswet en het vermoeden van onschuld. Enkel in geval van vernietiging van de bestreden beslissing kunnen bijgevolg zowel de verblijfswetgeving als de strafwetgeving te gepaste tijde hun gangbare gevolgen ressorteren.

Dat de Raad van State in haar arrest van 13 november 2006 (nr. 164.672) stelt:

"Considérant qu'il peut paraître kafkaïen que l'Etat, d'une part, par l'organe de ses autorités judiciaires, impose au requérant des conditions qui impliquent qu'il reste en Belgique, et que, d'autre part, par l'organe du Ministre de l'Intérieur, l'empêche de respecter ces conditions en l'obligeant à quitter le pays; que si, isolément, ces décisions ont chacune leur légitimité mais pèchent par un manque d'information réciproque, leur contradiction oblige à opérer un choix qui ne peut intervenir qu'en privilégiant les droits de la défense en matière pénale, consacrés par la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, essentiels dans un Etat de droit et susceptibles de retentir de manière beaucoup plus importante dans la vie concrète du requérant; que le moyen est sérieux;"

Uit het administratief dossier, blijkt dat zowel het openbaar ministerie als de onderzoeksrechter - vanzelfsprekend - negatief advies hebben gegeven aangaande het voornemen tot repatriëring. In haar antwoord daarop stelt de verwerende partij dat een identificatievraag ten vroegste na 45 dagen wordt beantwoord door de Marokkaanse overheden; dat verzoeker, zolang geen duidelijkheid bestaat over zijn identiteit en nationaliteit, ter beschikking blijft van de Dienst Vreemdelingenzaken; dat het openbaar ministerie verzoeker ten allen tijde in functie van de onderzoeksdad, mits kantschrift, kan laten horen of laten uithalen met het oog op de reconstructie of andere zaken; dat van zodra verzoeker is geïdentificeerd, het openbaar ministerie op de hoogte wordt gesteld en de vraag om niet te verwijderen wordt herbekeken. Hiermee geeft de gemachtigde te kennen dat in casu de door het parket of de onderzoeksrechter nodig geachte onmiddellijke aanwezigheid op het grondgebied van de verzoekende partij in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek een element is waarmee rekening dient te worden gehouden in het licht van een verwijderingsbeslissing. Nochtans houdt zij hier in huidig dossier geen rekening mee.

Met het betoog dat de gemachtigde zich middels het schrijven ertoe verbonden heeft het parket op de hoogte te stellen van het verdere verloop van de identificatieprocedure en eveneens het parket heeft verzocht om verweerder op de hoogte te houden van het al dan niet inplannen van een reconstructie, toont de verwerende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing, gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak, afdoende gemotiveerd werd. Uw raad stelt verder: "Hef betoog van de verwerende partij duidt op de werkwijze die gehanteerd zal worden - en die afgesproken werd tussen de ven/verende partij en het parket - zolang de identificatieprocedure loopt, doch toont niet in concreto aan op welke wijze de verzoekende partij, na het aflopen van de identificatieprocedure en bij het tenuitvoerleggen van de bestreden beslissing, kan voldoen aan het gerechtelijk dossier. De verwerende partij kan niet dienstig betogen dat de mededeling van het bestuur aan het parket de ongerustheid wegneemt dat de verzoekende partij omwille van de bestreden beslissing niet zou kunnen voldoen aan de voorwaarden opgelegd in de beschikking van de onderzoeksrechter. Immers wordt in de voormelde mededeling vermeld dat de vraag van het parket herbekeken zal worden, doch wordt niet aangegeven dat indien na de identificatieprocedure de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied nodig wordt geacht door het parket of de onderzoeksrechter met het oog op het gerechtelijk onderzoek, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel wordt opgeschort of de bestreden beslissing wordt ingetrokken." (RvV 17 augustus 2018, nr. 207.832, punt 3.2.8; stuk 9).

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou het gerechtelijk onderzoek naar de feiten waarvoor verzoeker in verdenking werd gesteld hypothekeren en de burgerlijke partijen de mogelijkheid ontnemen succesvol bijkomende onderzoeksdaden te vragen. Een repatriëring zou ook een doorgrond onderzoek naar het schietincident verhinderen. Voor zover vereist, wordt vermeld dat in het kader van dat schietincident tien kogelinslagen werden geteld in het voertuig van verzoeker, waarvan verschillende rondom de koffer, dus prima facie wanneer verzoeker geen vermeende 'dreiging' meer vormde.

Wordt eveneens en manifest miskend door de bestreden beslissing: het vermoeden van onschuld, nochtans een heilig principe in een rechtsstaat. Verweerder verliest compleet uit het oog dat verzoeker tot nader order onschuldig is aan de tenlasteleggingen die zijn vervat in het aanhoudingsbevel, dat de tenlasteleggingen vooralsnog niet zijn bewezen.

Waar de Staatssecretaris in het openbaar over deze zaak stelt "Criminele vreemdelingen horen hier niet thuis, criminele illegalen al zeker niet", dient er dan ook op gewezen dat verzoeker tot nader order allerminst een crimineel doch slechts een verdachte is.

Dat het op het grondgebied verblijven zonder de vereiste verblijfsdocumenten ook een misdrijf kan uitmaken is in dezen niet aan de orde, daar dit geen tenlastelegging is waarvoor verzoeker wordt vervolgd. Bovendien is de strafvervolgingspraktijk ten aanzien van dat misdrijf de Staatssecretaris zonder twijfel bekend.

Voorts blijkt uit niets dat verweerder in zijn besluitvorming rekening heeft gehouden met het in de beschikking van de onderzoeksrechter bepaalde:

"Het in vrijheid laten van de inverdenkinggestelde onder de voorwaarden zoals hierna bepaald verdient de voorkeur daar een onmiddellijke behandeling eerder aangewezen is dan opsluiting."

Betreffende het feit dat de verzoekende partij bij betaling van een borgsom vrijgelaten werd onder voorwaarden, motiveert verwerende geheel ontoereikend. Haar enige, uiterst gebrekkige motieven betreffende dit gegeven zijn:

"Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België."

Een en ander wijst op de volstrekt selectieve en dus manifest onvolledige, inconsistente en foutieve motivering van de bestreden beslissing."

3.2. In haar verweernota stelt de verwerende partij betreffende het eerste middel wat volgt:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62§2 van de vreemdelingenwet, van de kracht van gewijsde van de beschikking van de onderzoeksrechter, van de artikelen 16, 25, 35 en 37 van de voorlopige hechteniswet, van de regels en ratio van het strafrecht, van het vermoeden van onschuld. In een tweede middel stelt hij een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het beginsel 'fair balance'. In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt in essentie dat de beslissing haaks staat op de beschikking van de onderzoeksrechter. Met de betaalde borgsom werd het vluchtgevaar, voor zover dat al bestond, volgens hem weggenomen. Hij zou zijn leven hebben opgebouwd in België en bij zijn oom inwonen. De intentie zou ontbreken om te kunnen spreken van doodslag. Uit de loutere voorhechtenis zou geen gevaar voor de openbare orde kunnen worden afgeleid. Het zou niet aan het bestuur toekomen zich te plaatsen als rechterlijke macht. Door hem te repatriëren naar Marokko zou het bestuur het de rechterlijke macht onmogelijk maken het gerechtelijk onderzoek af te wachten. Hij verwijst naar het schorsingsarrest van de RVV en stelt dat uit de gegevens blijkt dat het bestuur, voor het nemen van de bestreden beslissing, kennis had dat zijn onmiddellijke aanwezigheid was vereist voor het gerechtelijk onderzoek.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 20 mei 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst door de onderzoeksrechter V.W. (...) wegens poging tot doodslag. Op 25 juli 2018 werd hij vrijgelaten door de onderzoeksrechter mits betaling van een borgsom van 1000 euro en onder volgende voorwaarden:

- Onverwijld zijn telefoonnummer overmaken, waarop hij te bereiken is, aan het kabinet van de onderzoeksrechter;
- Een absoluut verbod enig voertuig te besturen;
- Ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en;
- Loyaal zijn medewerking verlenen aan het gerechtelijk onderzoek.

Op 30 juli 2018 werd de borgsom effectief ontvangen en werd door het Parket de opdracht gegeven aan de gevangenisdirecteur om verzoeker in vrijheid te stellen. Verzoeker werd onmiddellijk ter beschikking gesteld van het bestuur en diezelfde dag werd de thans bestreden beslissing genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bestuur onmiddellijk daarna, namelijk op 31 juli 2018 telefonisch contact heeft opgenomen met het parket te Gent om na te gaan of er bezwaren waren bij een verwijderingsmaatregel. Het Parket deelde mee dat er geen bezwaren zijn gelet op het feit dat verzoeker in het gesloten centrum wordt weerhouden.

Dientengevolge stelde de centrumarts d.d. 2 augustus 2018 een fit-to-fly en een medisch attest op waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorste d.d. 17 augustus 2018 de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en oordeelde inderdaad onder meer dat uit de beslissing niet blijkt op welke wijze verzoeker na tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing praktisch kan ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek.

De Raad vervolgde dat uit het schrijven van het parket op het eerste zicht wel degelijk een verzet blijkt tegen verzoekers' verwijdering. Dergelijke vaststelling is echter niet gesteund op objectieve gegevens uit het administratief dossier.

In de beslissing van de onderzoeksrechter, waarbij de invrijheidstelling wordt toegestaan mits betaling van een borgsom van 1000 euro en onder bepaalde voorwaarden, werd op geen enkele manier gesteld dat verzoeker het verbod werd opgelegd om het grondgebied te verlaten.

Op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, had de onderzoeksrechter geenszins het verbod op verwijdering opgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er aan voorbijgegaan dat het bestuur onmiddellijk op 31 juli 2018 telefonisch contact heeft opgenomen met het parket te Gent om na te gaan of er bezwaren waren bij een verwijderingsmaatregel. Het Parket deelde mee dat er geen bezwaren zijn gelet op het feit dat verzoeker in het gesloten centrum wordt weerhouden.

Op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd en op het moment dat er een fit-to-fly werd opgesteld, was er geen enkel element aanwezig in het administratief dossier dat betrekking heeft op de gerechtelijke macht en dat de tenuitvoerlegging zou verhinderen.

Vervolgens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat, na het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 2 augustus 2018 het Parket van de Procureur des Konings een negatief advies verleende over de voorgehouden verwijdering van het grondgebied van verzoeker. Er werd meegedeeld dat het strafrechtelijk onderzoek nog niet is afgerond, dat de feiten van die aard zijn dat een reconstructie noodzakelijk zou kunnen zijn, maar dit nog niet zeker is en het derhalve niet aangewezen is om verzoeker nu al uit te wijzen.

Het Parket deelde mee dat een verwijdering op dit moment niet aangewezen is gelet op het onderzoek, doch verzette zich niet tegen het nemen van een bijlage 13septies. Het tegendeel kan niet worden afgeleid uit het schrijven van 2 augustus.

Hieropvolgend richtte de heer V.G., adviseur van de DVZ, een schrijven aan mevr. de Substituut waarin hij het volgende meedeelde:

"In antwoord op uw vraag van vandaag, deel ik u mee dat de heer B. (...) vooralsnog opgesloten blijft in het gesloten centrum van Brugge, waar hij vandaag naartoe wordt overgebracht.

Er bestaat immers twijfel of het adres dat hij opgegeven heeft daadwerkelijk zijn adres is. We zullen dit laten controleren om vast te stellen of betrokkene daar woonachtig is dan wel gekend is.

Hij is er in geen geval ingeschreven, want dit zou betekenen dat hij dit bij de gemeente heeft laten gebeuren, en daarvan hebben wij nog geen bewijs teruggevonden. Betrokkene heeft ook geen verblijfsvergunning.

Betrokkene is nog niet geïdentificeerd, wat betekent dat we hoe dan ook een identificatievraag aan de Marokkaanse overheden dienen te stellen. Het duurt minstens 45 dagen alvorens wij een positief antwoord mogen verwachten vanwege de Marokkaanse overheden.

Ik stel voor dat betrokkene – zo lang er geen duidelijkheid bestaat over zijn identiteit en nationaliteit – ter beschikking blijft van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien hij in een gesloten centrum zit, kan u ten allen tijde in functie van de onderzoeksdaden (mits kantschrift) betrokkene laten horen of laten uithalen met het oog op de reconstructie of andere zaken.

Van zodra betrokkene geïdentificeerd is, wordt u hiervan op de hoogte gesteld en zullen we ook uw vraag om niet te verwijderen, herbekijken.

Mag ik ook vragen dat u bij de onderzoeksrechter op een spoedige reconstructie aandringt.”

Uit voorgaand officieel schrijven, dat werd overgemaakt aan de Raad en aan de tegenstrever bij de nota met opmerkingen ingediend in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, blijkt duidelijk dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn recht op eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen daar dit hem niet ontzegd werd vanuit het gesloten centrum en hij anderzijds inmiddels in vrijheid werd gesteld.

Het staat hem vrij een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten in te dienen.

Het bestuur had het Parket verzocht haar op de hoogte te houden van het al dan niet inplannen van een reconstructie als verdere onderzoeksdaad.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 30 juni 2016 in arrest nr. onder meer wat volgt: “Tevens moet worden aangegeven dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, Mayzit v. Rusland). Voorts moet bovendien worden gesteld dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden gelezen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om zich in een eventuele procedure voor de strafrechter in persoon te verdedigen. Voormelde beslissing sluit niet uit dat aan verzoeker hiertoe een vrijgeleide, die gebonden is aan het vervullen van bepaalde vereisten, wordt toegekend waarmee hij het Rijk kan binnenkomen om verweer te voeren in een strafprocedure. Verweerder heeft dit in de bestreden beslissing trouwens bevestigd en gesteld dat “ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier [...] het echter voor betrokkene [mogelijk is] om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”

Het loutere feit dat hij in vrijheid werd gesteld na betaling van een borgsom, betekent niet dat het bestuur het gevaar voor openbare orde niet zou kunnen weerhouden. Zie in die zin arrest nr. 189.839 d.d. 18 juli 2017 waarin onder meer geoordeeld werd wat volgt:

“Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat het opleggen van de maatregel ‘vrijheid onder voorwaarden’ op grond van artikel 35 van de voorlopige hechteniswet een alternatief vormt voor de vrijheidsberoving, maar dat dit niet betekent er in zinnen hoofde geen gevaar meer zou bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde. Artikel 35 van de voorlopige hechteniswet bepaalt immers dat de ‘vrijheid onder voorwaarden’ enkel mogelijk is “in de gevallen waarin voorlopige hechtenis kan worden bevolen of gehandhaafd onder de in artikel 16, § 1, bepaalde voorwaarden”, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van “volstrekke noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid” en dat de maatregel enkel kan worden opgelegd bij recidive-, vlucht-, verduisterings- of collusiegevaar. De stelling van verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris anders zou oordelen dan de onderzoeksrechter door in de bestreden beslissing te overwegen dat verzoeker “geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, kan dus hoegenaamd niet worden gevolgd.”

Gelet op de feiten waarvoor hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst werd in de bestreden beslissing het gevaar voor openbare orde gemotiveerd als volgt:

“(…) schuldig heeft gemaakt aan poging doodslag, door ene zeer hoge snelheid in de richting van een politieagent te rijden; Het recidivegevaar is manifest nu de feiten - ze bewezen – uiting geven van een gevaarlijke persoonlijkheid waarbij geen enkel respect wordt betuigd voor de fysieke en psychische integriteit van derden, in het bijzonder naar de politiediensten toe, die een einde willen stellen aan de uiterst gevaarlijke rijstijl van betrokkene, die niet ineens over een rijbewijs beschikt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Waar hij de bescherming inroept van artikel 8 EVRM, dient opgemerkt dat het in de eerste plaats aan hem toekomt om aan te tonen dat er ook sprake is van een effectief beleefd gezinsleven, in casu met zijn oom. Hij beperkt zich hierbij tot de bewering als zou hij op hetzelfde adres als zijn oom wonen. Die bewering wordt echter op geen enkele wijze gestaafd. Ook de heer V.G., adviseur deelde reeds mee aan het Parket dat er twijfel bestaat of het adres dat hij heeft opgegeven ook effectief zijn adres is en dat dit eerstdaags zal worden gecontroleerd. Alleszins neemt verzoeker de gerezen twijfel niet weg door de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift, nu uit de historiek van adressen en getuigschrift van woonst verzoeker niet vermeld werd op het adres van zijn vermeende oom. De loutere verklaring van Talbaoui betreft een verklaring op eer, die niet beschouwd kan worden als een bewijs. Bovendien toont verzoeker

op geen enkele wijze enige band van verwantschap aan en beperkt hij zich tot de ongestaafde bewering als zou het gaan om een oom.

Bovendien werd in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd omtrent de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en werd er verwezen naar zijn verklaringen afgelegd in het kader van het hoorrecht. De beslissing luidt dienaangaande onder meer als volgt:

"(...) In de vragenlijsten hoorrecht ingevuld op 19.05.2018 en 11.06.2018 heeft betrokkene verklaard familie te hebben in België, maar hij zou hier geen minderjarige kinderen hebben. Hij verklaarde tevens dat hij een relatie op het Belgische grondgebied had, maar dat deze relatie ondertussen werd stopgezet. (...) In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van de familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie) en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zich dan ook niet aannemelijk..."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden wegens het aanhoudingsmandaat op verdenking van poging tot doodslag. Tevens werd de beslissing gesteund op artikel 7, alinea 1, 12° omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet opgeheven of opgeschort werd.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De middelen zijn niet gegrond."

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals onder meer neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

3.4. De verzoekende partij wijst erop dat door haar te repatriëren naar Marokko, de verwerende partij het de rechterlijke macht onmogelijk zal maken haar te veroordelen, minstens de tenuitvoerlegging daarvan te hypothekeren. Betreffende het motief *"Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België."*, betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde bezwaarlijk kan beweren dat zij praktisch

nog kan ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek wanneer zij wordt gerepatriëerd, dat er anders over oordelen kortzichtig is en gevolg is van een totaal foutieve inschatting van de haalbaarheid daarvan. Zij wijst erop dat de verwerende partij een effectief justitieel optreden verhindert. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing van het feit dat haar onmiddellijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied vereist wordt voor het gerechtelijk onderzoek. Zij betoogt dat de verwerende partij met voormeld motief expliciet aangeeft dat een terugkeer in het belang van het gerechtelijk onderzoek en het verder procesverloop slechts een mogelijkheid is en dat zij hierover geen zekerheid heeft, dat hetzelfde geldt voor het soelaas dat een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen bieden, dat ook dat slechts een mogelijkheid is en geen zekerheid. Zij meent dan ook dat het feit dat in de beschikking tot invrijheidstelling haar geen verbod wordt opgelegd het grondgebied te verlaten, geenszins kan beschouwd worden als een fiat voor een repatriëring naar Marokko, daar de beschikking immers stelt dat zij moet ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking moet verlenen aan het gerechtelijk onderzoek, wat praktisch weinig haalbaar zou zijn vanuit Marokko, dat de verwerende partij zelf expliciet aangeeft dat de onderzoeksrechter op 26 juli 2018 telefonisch bevestigde dat zij in het land moet blijven. De verzoekende partij wijst erop dat zij concreet aannemelijk maakt dat zij zich door toedoen van de bestreden beslissing niet aan de voorwaarden uit de beschikking van de onderzoeksrechter zal kunnen houden, dat immers de voorwaarden onder meer zijn dat zij moet ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking moet verlenen aan het gerechtelijk onderzoek en dat hoewel van haar nog niet werd gevorderd dat zij bij een proceshandeling verschijnt, de verwerende partij *in casu* niet heen kan om de uitdrukkelijke kennisgevingen van zowel de onderzoeksrechter als het parket dat nog verder onderzoek, zoals bijvoorbeeld een reconstructie, vereist zouden kunnen zijn. Zij meent dat uit niets blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het in de beschikking van de onderzoeksrechter bepaalde *“Het in vrijheid laten van de inverdenkinggestelde onder de voorwaarden zoals hierna bepaald verdient de voorkeur daar een onmiddellijke behandeling eerder aangewezen is dan een opsluiting”*, dat één en ander wijst op een volstrekt selectieve en dus manifest onvolledige, inconsistente en foutieve motivering van de bestreden beslissing.

3.5. Betreffende het feit dat de verzoekende partij bij betaling van een borgsom vrijgelaten werd onder voorwaarden motiveert de verwerende partij als volgt:

“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”

Voorts bevat de bestreden beslissing geen motieven betreffende het feit dat de verzoekende partij bij betaling van een borgsom vrijgelaten werd onder voorwaarden of over het gerechtelijk onderzoek.

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook aangegeven in de nota met opmerkingen, blijkt dat de verzoekende partij op 30 juli 2018 in vrijheid wordt gesteld na de betaling van een borgsom van 1000 euro en onder volgende voorwaarden (i) onverwijld haar telefoonnummer overmaken, waarop zij te bereiken is, aan het kabinet van de onderzoeksrechter, (ii) een absoluut verbod enig voertuig te besturen, (iii) ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en (iv) loyaal haar medewerking verlenen aan het gerechtelijk onderzoek.

Voorts blijkt uit de beschikking van de onderzoeksrechter, waarnaar de verwerende partij ook verwijst in de bestreden beslissing, dat zij meent dat het *“in vrijheid laten van de inverdenkinggestelde onder de voorwaarden zoals hierna bepaald (...) de voorkeur (verdient) daar een onmiddellijke behandeling eerder aangewezen is dan een opsluiting”*.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op 26 juli 2018 een telefoongesprek plaats vindt met onderzoeksrechter V.W. van Gent, waar laatstgenoemde te kennen gaf dat de verzoekende partij in het land zou moeten blijven met het oog op een reconstructie en voor het verdere verloop van het onderzoek, ongeacht haar illegale verblijfssituatie, dat de reconstructie zal doorgaan zodra de politie de capaciteit heeft om deze te organiseren.

Uit voormelde feitelijke gegevens, waarvan de verwerende partij kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing, volgt aldus dat de verzoekende partij gehouden is in te gaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking te verlenen aan het gerechtelijk onderzoek, dat gewag wordt gemaakt van een *“onmiddellijke behandeling”* en dat de onderzoeksrechter had

aangegeven dat het verblijf van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied nodig werd bevonden met het oog op een reconstructie en voor het verdere verloop van het onderzoek, waarbij wordt aangegeven dat de reconstructie zal doorgaan van zodra de politie de capaciteit heeft om deze te organiseren. Hieruit kan afgeleid worden dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek.

Het feit dat in de beslissing van de onderzoeksrechter, waarbij de invrijheidsstelling wordt toegestaan mits betaling van een borgsom en onder bepaalde voorwaarden, op geen enkele manier wordt gesteld dat de verzoekende partij het verbod wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog betoogt dat het bestuur onmiddellijk op 31 juli 2018 telefonisch contact heeft opgenomen met het parket te Gent om na te gaan of er bezwaren waren tegen een verwijderingsmaatregel en dat het parket meedeelde dat er geen bezwaren waren gelet op het feit dat de verzoekende partij in het gesloten centrum wordt weerhouden, wijst de Raad er vooreerst op dat deze informatie dateert van na het nemen van de bestreden beslissing en geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststelling dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek. Bovendien blijkt uit het telefonisch contact van 31 juli 2018 niet dat er geen bezwaar is tegen een verwijdering of tegen een verwijderingsmaatregel. Er blijkt enkel dat de procureur van wacht, die het dossier niet kent, op de hoogte wordt gebracht van de 'stand van zaken' – waarbij aldus uit het 'synthesedocument telefoongesprek' niet precies en duidelijk blijkt waarvan de procureur van wacht werd op de hoogte gebracht en welke vragen haar werden gesteld – en dat zij aangaf dat zij op dat moment geen bezwaar heeft aangezien de verzoekende partij in het gesloten centrum kan worden weerhouden, dat indien er bezwaren zijn, zij deze later zal meedelen.

3.7. Hoewel uit de motieven van de bestreden beslissing kan vastgesteld worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aan de verzoekende partij door de onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden – waarbij zij aldus meent dat de verzoekende partij voorzien van de nodige identiteitsstukken kan terugkeren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier – kan, in het licht van de voormelde feitelijke gegevens, echter niet vastgesteld worden dat deze motieven afdoende zijn.

Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet op welke wijze de verzoekende partij na tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing – gelet op het feit dat de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek – praktisch kan ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek. Gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op het inreisverbod dat op 21 januari 2018 ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen en waarnaar de verwerende partij ook verwijst in de bestreden beslissing, is de louter theoretische vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij voorzien van de nodige identiteitsstukken kan terugkeren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, niet afdoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen.

Dit klemt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier en uit de stukken voorgelegd door de verwerende partij, die dateren van na de bestreden beslissing, blijkt dat het parket van de Procureur des Konings, Gent, op 2 augustus 2018 een negatief advies verleent over de voorgehouden verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek bij onderzoeksrechter V.W. te Gent, dat zij mits betaling van een borgsom werd vrijgelaten onder de voorwaarden zoals hierboven reeds beschreven, dat op 30 juli 2018 de borgsom effectief ontvangen werd en door het parket de opdracht werd gegeven aan de gevangenisdirecteur om de verzoekende partij in vrijheid te stellen.

Voorts wordt vermeld dat conform de richtlijnen een gerechtelijk onderzoek gevorderd werd lastens de verzoekende partij wegens 'poging doodslag' en dat het schietincident bij het parket in vooronderzoek is gebleven, dat op de avond van de feiten een afstapping plaats heeft gevonden waarbij de onderzoeksrechter aanwezig was in het kader van haar gerechtelijk onderzoek, doch niet de verzoekende partij of haar advocaat, dat beide onderzoeken nog niet zijn afgerond. Het parket wijst erop dat de feiten van die aard zijn dat een reconstructie noodzakelijk zou kunnen zijn, maar dat dit nog niet gepland is en er nog geen zekerheid is dat de onderzoeksrechter dit gaat plannen, dat daarnaast het

openbaar ministerie nog geen kennis heeft kunnen nemen van de integrale inhoud van het gerechtelijk onderzoek en evenmin een standpunt heeft kunnen innemen over het al dan niet bewezen zijn van de mogelijke tenlasteleggingen, dat zij dan ook bij een lezing van het dossier van mening kan zijn dat een reconstructie aangewezen is, dat ook de verdachte(n) en de burgerlijke partij(en) de mogelijkheid hebben om bijkomende onderzoeksdaden (waaronder een reconstructie) te vragen in beide of één van de dossiers. Het parket schrijft dat een eventuele reconstructie en/of bijkomend verhoor en/of onderzoek *de facto* onmogelijk zou worden indien de verzoekende partij zou uitgewezen worden, dat de verzoekende partij op deze manier ook haar voorwaarden niet zou kunnen naleven. Het openbaar ministerie meent dan ook, zo blijkt uit haar negatief advies, dat het niet aangewezen is om de verzoekende partij nu al uit te wijzen.

In antwoord op voormeld schrijven stelt de verwerende partij in een mail van 7 augustus 2018 dat de verzoekende partij nog niet is geïdentificeerd wat betekent dat een identificatievraag aan de Marokkaanse overheden dient gesteld te worden, dat het minstens 45 dagen duurt alvorens een positief antwoord kan verwacht worden. De verwerende partij stelt voor dat de verzoekende partij, zolang er geen duidelijkheid bestaat over haar identiteit en nationaliteit, ter beschikking blijft van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het openbaar ministerie, gezien de verzoekende partij in het gesloten centrum zit, ten allen tijde in functie van de onderzoeksdaden, mits kantschrift, de verzoekende partij kan laten horen of laten uithalen met het oog op de reconstructie of andere zaken. De verwerende partij stelt nog dat van zodra de verzoekende partij geïdentificeerd is, het openbaar ministerie op de hoogte wordt gesteld en zij de vraag om niet te verwijderen zal herbekijken.

Het feit dat het bestuur zich middels het schrijven ertoe verbonden heeft het parket op de hoogte te stellen van het verdere verloop van de identificatieprocedure en eveneens het parket heeft verzocht om het bestuur op de hoogte te houden van het al dan niet inplannen van een reconstructie als verdere onderzoeksdaad, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing, gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak, niet afdoende gemotiveerd werd. In het schrijven van de verwerende partij wordt gewag gemaakt van de werkwijze die gehanteerd zal worden – en die afgesproken werd tussen de verwerende partij en het parket – zolang de identificatieprocedure loopt. Uit het schrijven blijkt niet *in concreto* op welke wijze de verzoekende partij, na het aflopen van de identificatieprocedure en bij het tenuitvoerleggen van de bestreden beslissing, kan voldoen aan het gerechtelijk dossier. De mededeling van het bestuur aan het parket neemt de ongerustheid niet weg dat de verzoekende partij omwille van de bestreden beslissing niet zou kunnen voldoen aan de voorwaarden opgelegd in de beschikking van de onderzoeksrechter. Immers wordt in de voormelde mededeling vermeld dat de vraag van het parket herbekeken zal worden, doch wordt niet aangegeven dat indien na de identificatieprocedure de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied nodig wordt geacht door het parket of de onderzoeksrechter met het oog op het gerechtelijk onderzoek, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel wordt opgeschort of de bestreden beslissing wordt ingetrokken.

Met de stelling van de verwerende partij in de mail van 7 augustus 2018 dat van zodra de verzoekende partij geïdentificeerd is, het openbaar ministerie op de hoogte wordt gesteld en zij de vraag om niet te verwijderen zal herbekijken, lijkt de verwerende partij echter wel aan te geven dat *in casu* de door het parket of de onderzoeksrechter nodig geachte onmiddellijke aanwezigheid op het grondgebied van de verzoekende partij in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek een element is waarmee rekening dient gehouden te worden in het licht van een verwijderingsbeslissing.

3.8. Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. Het feit dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een verlenging van het bevel om het grondgebied aan te vragen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verwerende partij betoogt dat het parket meedeelt dat een verwijdering op dit moment niet aangewezen is gelet op het onderzoek, doch zich niet verzet tegen het nemen van een bijlage 13septies, dat het tegendeel niet kan worden afgeleid uit het schrijven van 2 augustus 2018, kan zij niet gevolgd worden. Immers betreft een bijlage 13septies een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding 'met het oog op verwijdering'. Uit het schrijven van het parket blijkt wel degelijk een verzet tegen de 'verwijdering'. Bovendien wijst de Raad erop, waar de verwerende partij er voorts op wijst dat de verzoekende partij heden niet langer wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, dat een bevel om het grondgebied te verlaten naast de vaststelling van illegaal verblijf ook een terugkeerverplichting inhoudt.

De verwerende partij betoogt voorts dat waar de Raad stelt dat uit het schrijven van het parket op het eerste zicht wel degelijk een verzet blijkt tegen de verwijdering van de verzoekende partij, een dergelijke vaststelling niet is gesteund op objectieve gegevens uit het administratief dossier. Hierbij verwijst zij naar de beslissing van de onderzoeksrechter waarbij de invrijheidstelling wordt toegestaan mits betaling van een borgsom en onder bepaalde voorwaarden, waarbij zij stelt dat de onderzoeksrechter op het moment van de bestreden beslissing geenszins een verbod op verwijdering had opgelegd. De verwerende partij gaat met de verwijzing naar de beslissing tot invrijheidstelling er aan voorbij dat voormelde vaststelling van de Raad in het schorsingsarrest betrekking had op het schrijven van 2 augustus 2018 en niet op de beslissing tot invrijheidstelling. Immers had de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, betoogd dat het parket meedeelt dat een verwijdering op dit moment niet aangewezen is gelet op het onderzoek, doch zich niet verzet tegen het nemen van een bijlage 13septies, dat het tegendeel niet kan worden afgeleid uit het schrijven van 2 augustus 2018. Ook de verwijzing naar het telefonisch contact van 31 juli 2018 is niet dienstig ter weerlegging van de vaststelling dat uit het schrijven van het parket op het eerste zicht wel degelijk een verzet blijkt tegen de verwijdering van de verzoekende partij, om dezelfde reden. De vaststelling van de Raad in het schorsingsarrest had, het weze herhaald, betrekking op het schrijven van 2 augustus 2018, waaromtrent de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, had betoogd dat het parket meedeelt dat een verwijdering op dit moment niet aangewezen is gelet op het onderzoek, doch zich niet verzet tegen het nemen van een bijlage 13septies, dat het tegendeel niet kan worden afgeleid uit het schrijven van 2 augustus 2018. Zodoende kan de verwerende partij, ter weerlegging van de vaststelling van de Raad, niet dienstig verwijzen naar een telefonisch contact van 31 juli 2018.

Met het betoog dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen daar zij op geen enkele wijze ontzegd zal worden om in functie van de onderzoeksdaden vanuit het gesloten centrum opgeroepen te worden door het parket, wijst de Raad er *in casu* op dat het middel niet gegrond wordt bevonden ten aanzien van de beslissing tot vasthouding – daar de Raad geen rechtsmacht heeft zich uit te spreken hierover – doch wel ten aanzien van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens. Waar de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet langer aannemelijk maakt dat zij haar recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen daar zij inmiddels in vrijheid werd gesteld, gaat de verwerende partij er aan voorbij dat door de invrijheidsstelling het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet ingetrokken of opgeheven wordt en dat het nog steeds in het rechtsverkeer aanwezige bevel om het grondgebied te verlaten naast de vaststelling van illegaal verblijf ook een terugkeerverplichting inhoudt, waarbij het *in casu* gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, waarbij aldus vereist wordt dat de verzoekende partij onmiddellijk het grondgebied verlaat.

Betreffende de verwijzing naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. De verwerende partij toont ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak.

3.10. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER